

[Erhard Jakobsen]

at CD nærmest er imod – for at udtrykke det lidt mildt.

Vi giver ikke en døjt for al den snak om arbejdsløshed. Jeg har før sagt fra denne talerstol, at hvis arbejdsløsheden kunne afskaffes ved sympatitilkendegivelser fra denne og andre talerstole, så var den afskaffet for længst. Det er fuldstændig ligegyldigt, hvad folk står og siger på denne talerstol om arbejdsløshed. Det afgørende er at finde nogle punkter, hvor man kan sætte ind. Vi har før erklæret os villige, og det gør vi stadig væk. Vi lader os ikke skræmme af en idé, fordi den lyder socialistisk. Hvis en socialist undertagelsesvis skulle få en god idé, så manglede det bare, at man ikke skulle hjælpe med dog at få den ene gode idé igennem.

Vi ser i jobskabelsesordningen nogle muligheder, men vi ser sandelig også en masse ting, hvor vi slet ikke tror på, at regeringen kan komme igennem. Vi tror ikke på, at regeringen kan overtale organisationerne til at se igennem fingre med, at her griber man ind i den fagforenings rettigheder og den fagforenings rettigheder og den fagforenings rettigheder. Der strander det formentlig. Men vi skal gerne støtte regeringen, hvis den vil tage en kamp med organisationsvældet på de punkter. Vi har stor sympati for organisationer, vi mener, de er nødvendige, men de må ikke kunne standse de ting, som er nødvendige her.

Alle løfterne til de unge må i hvert fald gives, så de unge ikke blåøjet går og tror, at nu er det altså bare med at vælge og vrage. Nu skal jeg have en uddannelse, og jeg skal selv bestemme, hvad den skal gå ud på, det er mig, der skal gøre det. Arbejdet skulle gerne være meningsfyldt – hvad der så end ligger i det – og i det job, jeg skal have, skal man ikke komme og byde mig under 52 kr. i timen i hvert fald. Jeg skal i hvert fald ikke sidde på et kontor, og jeg skal i hvert fald ikke på en fabrik osv. Hvis det er den tone – og det er sådan jeg hører i Danmarks Radio at man lærer de unge at sige – så bliver der ikke meget ud af det, det kan enhver se. Der skal man også tale dunder til organisationerne. Man kan ikke blive ved med at støtte organisationerne i, at de forhindrer, at børn og unge tager arbejde til den løn, de kan få, alt efter, hvad det arbejde nu engang er værd. Hvis man tror, at der kan plukkes bær rundt omkring på danske gartnerier til en

løn, som en familieforsørger kan leve af, så lever man i forrige århundrede og ikke i dette århundrede. Resultatet er, at bærrene rådner, og børnene får ikke den ekstraskilling, de kunne have tjent på det. Det sørger jobpatruljer for samt Danmarks Radio, der bækker jobpatruljerne op og gør det til en forbrydelse at lave noget fornuftigt og rimeligt arbejde.

Her ligger en hel række punkter. Jeg vil gætte på, at der er 70.000 job rundt omkring i landet, som bare ikke kan bære en familieforsørgers løn. Nej, men der er da også andre end familieforsørgere, der kunne beskæftiges med noget. Alternativet er ikke, at en familieforsørger får jobbet, alternativet er, at jobbene ikke bliver udført. Der bliver ikke bragt varer ud, der bliver ikke ordnet det og det, der bliver ikke gravet have, der bliver ikke gjort alle de tusinder af ting, der kunne laves.

Når man i dag går ind på en servicestation, så kan man få en sodavand eller et stykke chokolade. Går man hen og spørger om en vinduesvisker, så bliver damen mærkelig i øjnene, det ved hun ikke rigtig hvad er. Det er en automobilservicestation, jeg taler om. Og skulle man bede om at få den sat på, så bliver vedkommende helt perpleks og ved slet ikke, hvad det drejer sig om. Og det hedder en servicestation! Der er masser af job rundt omkring i landet, som i dag ikke bliver passet mere, fordi man stiller krav om minimumsløn og det dér og det dér og det dér og man bilder de unge ind, at det skal de bare gøre.

Til slut blot dette om underskud. CD har hele tiden fremhævet det synspunkt, som er vort, at skal vi til at gøre de alvorlige problemer op, vi står over for, så står valutasituationen afgjort som nr. 1 og arbejdsløsheden afgjort som nr. 2. Underskuddet på statens budget står for os som nr. 7. Ikke fordi det ikke er vigtigt, det er alle problemer, men underskuddet på statens budget kan ikke måle sig i alvor for nationen med de to andre ting, vi har talt om her.

Hvor det drejer sig om forslag til løsning af disse problemer, som ikke er behæftet med ideologiske ønskemål, der skal tilfredsstille en eller anden vælgerskare et eller andet sted – hvis man vil se bort fra det, men blot vil gå til sagen – så kan man regne med CD og – gætter jeg på – de tre andre partier, der del-